

men der var saa tilbage to Klasser af Medborgere, som det forekommer mig, at man har tænkt alt for lidt paa. For det første Bankens Debitorer. Der er mange af dem, der ere i høj Grad ilde farne ved det, der skete, saa ilde farne, at det kan have de alleralvorligste Følger for dem saaledes at faa deres Bankforbindelse afbrudt. Man kan kun udtale Haabet om — og der er heller ikke Grund til at tvivle om, at det vil ske —, at Likvidationsudvalget vil tage saa lempeligt paa disse Forhold som muligt og i saa høj Grad som muligt vil drage Omsorg for, at det ikke gaar disse, jeg kan sige: stakkels Medborgere, mere ilde end højst nødvendigt. Men tilbage er der saa Aktionærerne. De ere ganske traadte ud af Forhandlingen og ud af Sagaen, om jeg saa maa sige. Og de have dog i og for sig ikke gjort noget. De have i god Tro sat deres Penge i Foretagendet; nu have de set, at deres Papirer ere meget mindre værd, end de have tænkt sig. Det forekommer mig, at man har taget et ganske overordentligt ringe Hensyn til dem. Selv har jeg ikke nogen som helst Interesse her at varetage, men jeg vil dog tillade mig at henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa dette Punkt og henstille, om der ikke var Mulighed for, at Aktionærerne fik en Repræsentant ind i Likvidationsudvalget. Opfatter jeg Sagen rigtigt, er det ikke slaaet fast, at Grundejerbanken — for at blive ved det første af disse Institutter — skal likvidere. Jeg gaar ud fra, at det, der er sket, er Indsættelsen af en Administration. Hvorvidt den skal likvidere, eller hvorvidt en Fortsættelse overhovedet er muligt — jeg vil tro, at dette maaske ikke en Gang var ønskeligt —, maa undersøges nærmere. Men her komme saa Aktionærernes Interesser. Jeg vil haabe, at hvis der fra Aktionærernes Side rettes en Henvendelse til Bankkomiteen eller til Finansministeren om, at der i Likvidationsudvalget eller i Administrationen maa indtræde en Repræsentant for Aktionærerne, at et saadant Ønske da maa kunne ske Fyldest.

Brandes: Jeg ønsker kun, forinden jeg slutter mig til dette Lovforslag, som jeg agter at stemme for, at gøre nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg er ikke i

Stand til at overskue de Forhold, som have foranlediget dette Lovforslag, og jeg skulde tro, at der er mange ærede Medlemmer af de to Ting, der ikke ere mere i Stand til det end jeg. Der hører dertil en Indsigt i, hvad der er foregaaet, inden Lovforslaget kom frem, som man ikke kan have, og man maa i den Henseende ganske lægge Ansvaret over paa den højtærede Finansminister, som bør have den Indsigt i disse Forhold, som maa forudsættes, naar han har været med til at indbringe et saadant Lovforslag som dette. Det er noget saa overordentligt, saa uørt, at kun ganske uørte Begivenheder kunde give Anledning dertil. Disse Begivenheder kan jeg ikke have nogen Mening om. De ere heller ikke i Motiverne fremstillede paa en saadan Maade, at man kan faa en tilstrækkelig Indsigt deri; det er mere en historisk Motivering end en egentlig virkelig Aarsagsmotivering, der findes i dem. Men jeg mener, at man maa lægge det hele Ansvar over paa den højtærede Finansminister i to Henseender. Om dette Forslag virkelig var nødvendigt, og om det er tilstrækkeligt, derom mener jeg ikke, at de enkelte Medlemmer af Rigsdagen i Virkeligheden kunne dømme. Man maa gaa ud fra, at den højtærede Finansminister har været klar over, at det var nødvendigt, og at det var tilstrækkeligt, og at han ogsaa i Fremtiden kan forsvare denne Sag overfor Rigsdagen.

Saa ønsker jeg blot endnu at gøre den Bemærkning, at naar man ved denne Sags Behandling overalt har talt stærkt om en Aktielov og den Nytte, man skulde have af den, idet man ønsker at gøre den saa skrap som muligt, saa ved jeg ikke, om en skrap Aktielov i Virkeligheden er saa heldig en Foranstaltning for Næringslivet, som man — naturligt under Trykket af disse Begivenheder — mener. Men i alt Fald er jeg overbevist om, at ingen Aktielov i Verden vil kunne forhindre den Svindel og Spekulation, som man antager ligger bag ved disse to Bankers uheldige Stilling, i alt Fald bag den ene Banks uheldige Stilling. Samtidig ønsker jeg at udtale, at naar der i Øjeblikket er saa stærk Tale om at fiksere Sparekasserenten til $3\frac{1}{2}$ pCt., tør man vel, selv om man anser det for en ganske nødvendig og